

TAN un SUN dinastiju DZEJA

*(LU Āzijas studiju Bakalaura programmas
sinoloģijas moduļa 2.kursa studentu tulkojumi)*

Sīks lietus agrā pavasarī

(Haņ Ju, tulk. Marika Stepanko)

Sīkā lietus dēļ viss debesu ceļš kļuvis mitrs kā zīds,
Un pirmās zāles maigais zaļums tikai tālumā redzams.
Visa gada laikā visjaukākais ir pavasaris,
Burvīgās miglas vītoli pilda galma metropoli.

Upes sniegs

(Liu Dzunjuaņ, tulk. Marta Lauža)

Simtiem kalnu, bet neviena putna,
Tūkstošiem ceļu, bet nevienas pēdas.
Vientuļā laivā vecs vīrs salmu cepurē un lietusmēteli,
Viens pats zvejo augstajā sniega upē.

Veltījums Jandžou tiesnesim Haņ Čuo

(Du Mu, tulk. Sabīne Vjaterē)

Zaļie kalni ir apslēpti, tālumā plešas ūdens klājs,
Rudens beigās Jandzi upes dienvidos – zāle un koki nokaltuši.
24 tilti spožā mēness naktī,
Kur gan tagad dārgais draugs māca spēlēt flautu?

Nakšņojot pie Dedzjanas upes

(Men Haožan, tulk. Kārlis Skuja)

Kamēr laiva turpina kustēties, jau pienācis rīts, miglā tīts,
Un kad dienas gaisma parādās, senas atmiņas atraisās:
Cik plaša šī pasaule bija, un koki kā debesu dārzos,
Un upes skaidrā ūdenī mēness tuvību varēju just.

Rudens nakts vēstule amatvīram Cjiu

(Vei Dzjinvu, tulk. Viktorija Vintere)

Domāju par Tevi vēsajā rudens naktī,
Pastaigājoties izdziedu savu dzeju.
Klusajā kalnā nokrīt priedes čiekurs,
Arī Tu droši vien vēl esi nomodā.

pēc melodijas „Fēniksa matu sprādze”

(Lu Jou, tulk. Sabīne Vjaterē)

Liliju rokas, dzirkstošs vīns,
Pilsēta ir pildīta ar pavasari, uz mūriem šūpojas vītoli,
Austrumu ļaunais „vējš”, jūtas gaist,
Klēpis ar skumjām slēpj vairāku gadu atšķirtības,
Nepareizi, nepareizi, nepareizi!

Pavasaris ir tas pats, bet meitene nobālējusi un vāja,
Caur sarkanu zīdu spīd raudošās acis pārpilnas asaru.
Persiku ziedi krīt, zaigojošais dīķis ir ledains,
Stiprs kā kalns mūsu solījums, kaut dārgās vēstules ir grūti nosūtīt.
Vaid, vaid, vaid!

Nožēla par peonijas ziediem

(Bai Dzjuji, tulk. Viktorija Brailko)

Melanholijas sajūta radās, redzot sarkanās peonijas,
Vakaram atnākot, tikai divas no tām ir palikušas.
Agra rīta vējš nopūš arī tās,
Naktī lāktura gaismā es skumstu par dzisušo sārtumu.

Sēru raksts

(Mei Jaočen, tulk. Marika Stepanko)

Debesis atņēma manu sievu,
Pietam vēl zaudēju savu dēlu.
Manas acis nekad nav sausas,
Mana sirds vēlas tikai nāvi.

Dzejolis par valsts bojāeju

(Huažui Fužen, tulk. Viktorija Brailko)

Imperators uz pils mūra paceļ balto karogu,
Es mītu dziļi pilī, kā lai es to zinu?
140 tūkstoši kareivju noliek bruņas,
Vai starp tiem nav neviena īsta vīra?

Pavasara festivāla pēdējā nakts

(Sjiņ Cjidzji, tulk. Viktorija Vintere)

Austrumu vēlu tumsā plaukst tūkstoš koku ziedi,
Tie krīt no debesīm kā zvaigžņoti lieti.
Uz ceļa vēl zirgu un kariešu smaržas,
Gaisā vēl dzirdama flautu skaņas.
Spoži spīd mēness ar mirdzošu seju,
Bet nakts ir pildīta ar laternu deju.

Viņa – tauriņu kleitā, zelta auskari kust, -
Smiedamās pazūd, vien smaržu var just.
Pūlī vēl ilgi klīstu un raugos,
Lai atrastu viņu, bet lēnām es rimstos.
Uz mirkli vēl pagriežos,
Bet viņa jau tur, kur izgaist laternas.

Ilgstošā lietus zvans

(Liu Jun, tulk. Elza Harja)

Ziemas cikāde skumji dzied -
Es sasniedzu atvadu paviljonu krēslā.
Kad lietu pēkšņi rimstas,
Bez jūtām mēs atvadāmies pie pilsētas vārtiem.
Kamēr es vēl kavējos,
Magnoliju laiva grasās ceļā doties.
Sadevušies rokās, mēs ieskatāmies viens otra asaru pilnajās acīs,
Bez vārdiem ar sasalušu kamolu kaklā.
Iedomājos, ka mūs šķirs tūkstošiem jūdžu miglainu viļņu,
Un dziļi jo dziļi dienvidu mākoņu slāņi.

Jau kopš seniem laikiem
Mīlošas sirdis nožēlo šķiršanos,
Kā lai es paciešu šo vientuļo, stindzinošo rudeni?
Kad modīšos no nakts reibuma, kur gan es atradīšos?
Sērīgi vītoli, ausmas vēsma, izzūdošs mēness.
Reiz devies, es būšu prom pavisam,
Un visas jaukās dienas,
Un visi skaistie skati būs velti:
Pat ja izjutīšu tūkstošiem dažādu noskaņojumu,
Ar ko gan es tajos dalīšos?

Pie Šubošaņ kalna ceļa klints

pēc melodijas „Caisandzi”

(Sjin Cjdzji, tulk. Kārlis Skuja)

Kā jauniešs es nezināju dzīves rūpes un raizes
Stāvus uz augšu man patika kāpt,
Stāvus uz augšu man patika kāpt,
Nu rakstu *ci* dzeju, lai skaidri paustu rūpes un raizes.

Tagad, kad esmu iepazīs visā veida raizes un rūpes,
Pirms runāju, es apstājos,
Pirms runāju, es apstājos,
Bet tad saku uzreiz: Cik lieliska diena rudenī!

Lūkojoties mēnesī un domājot par kādu tālu prom

(Džan Džjulin, tulk. Elza Harja)

Virs jūras parādās spožs mēness,
Tiek izgaismota visa plašā debess.
Tas naktī satuvina atšķirtus mīlniekus,
Un tik strauji atmodina sirdsēstus ...

Lai arī nopūšu sveci, gaisma neizzūd,
Lai arī uzvelku drēbes, saltums nesarūk.
Nespējot izturēt, savu ziņu nododu mēnesim,
Apguļos un sapņoju par atkalredzēšanos.

Vēlais pavasaris

(Huan Tindzjeņ, tulk. Raivis Kazainis)

Ak, kur gan ir pavasaris,
Tik vientuļi, ka nav pat ceļa.
Ja kāds zina, kur devies tas,
Lūdzu pasauciet viņu atpakaļ!

Kas zina, varbūt pavasaris pazudis bez vēsts,
Bet tomēr jāuzjautā vālodzei.
Tās simtiem melodiju cilvēks neizprot,
Uz vēja spārniem lido tā gar sētas rozēm.